

Magazie Moisil

Cuprins

3

DISPARIȚIE
și renaștere

4

RENAȘTEREA

10, 14, 21

PROZĂ SCURTĂ

18

DE LA TRACI
la Dacia Augusta

8

R(EVOLUȚIE)

6

ARTIST
în Moisił

20

LA DANSE
macabre

12, 16

EDUCAȚIE
2030, AI

24

RESPIRO
poetic

REDAȚIE: ALEXANDRA DRAGOMIRESCU, REDACTOR-ȘEF

**REDACTORI: ANDREEA BUNEA, ADRIAN MANU, ALEXANDRA CĂȚU, DANIEL
GHINDEA, MIRUNA SUVALCU, ȘTEFANIA BERCEA, CATINCA DRĂGHIESCU**

E-MAIL: REVISTA.CNGM@GMAIL.COM

COPERTA I, IV, P. 9, 14, 16, ADOBE STOCK

DISPARIȚIE ȘI
RENAȘTERE

DISPARIȚIE

Mozaic

2018-2024

RENAȘTERE

Cum a apărut „Mozaic”? Primele două numere au fost publicate în aprilie 2018 pentru a participa la un concurs de reviste școlare. A urmat apoi o absență de 2 ani, numărul 3 a apărut online în noiembrie 2020, dintr-o nevoie sufletească de a comunica în timpul pandemiei. După o altă dispariție de câteva luni (la sfârșitul anului trecut), reluăm acum, la început de 2024, activitatea publicistică, plini de **speranță**.

Revista noastră este deschisă tuturor celor care doresc să contribuie la ea, indiferent dacă sunt din Moisil sau nu, indiferent dacă sunt elevi, profesori, părinți sau specialiști.

După cum indică și numele, „Mozaic” publică diverse tipuri de texte literare și nonliterare, în diferite limbi. Mai mult decât o revistă, este spațiul nostru creativ și liber.

Alexandra Dragomirescu

MOZAIC MOISIL, NUMĂRUL 30

CREATIVITATE, ONLINE, INOVAȚII, IUBIREA, DUALITATE, FANTASTIC, TIMPUL, NATURA, DIVERSITATE, ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ, URBAN, LUMINĂ ȘI CULOARE, PUBLICAȚII, SCHIMBARE, EMOȚII, AUDIOVIZUAL, EUROPA, MIȘCARE, RELAȚII, RESPIRO POETIC, TRECUT ȘI VIITOR, FAMILIA, ASPECT, BINE/RĂU, COMUNICARE

Reînălțarea

Gata, s-a terminat, a fost doar un vis, nu este real!

Știi sentimentul acela când îți pierzi sclipirea? Când simți că nimic din ce aveai nu mai e la fel? Când doar amintirile ți-au rămas și simți că te îndrepti către ceva fără vreun sfârșit? Ceva atât de încetoșat încât nu poți deschide nici măcar ochii pentru că lacrimile îți șerpuiesc pe obraji și îți fac vederea imposibilă, exact ca într-un vis din care te zbați cu toată ființa ta să te trezești? Ei bine, asta este dispariția. Dispariția sclipirii interioare, dispariția glasului, dispariția luminii din ochi, dispariția zâmbetului. Momentul în care toți cei din jur te întreabă dacă ești bine, dacă s-a întâmplat ceva cu tine, iar tu nici nu ai idee ce ai putea să le spui, de unde să începi, până unde să ajungi, pentru că ai fost blocat în situația asta mult prea mult timp, încât te-ai obișnuit cu asta, te-ai obișnuit să ai o privire goală, lipsită de emoție, lipsită de sclipirea după care toți te recunoșteau. E un sentiment foarte dureros să vrei să ieși din această bulă pe care ți-ai creat-o, iar, din păcate, ai construit-o atât de bine încât nici tu nu poți să o mai spargi.

Remediul pentru acest lucru nu există, nu poți să mergi la medic să-i spui unde te doare, el să-ți prescrie o pastilă și peste două zile să fii ca nou.

Durerea interioară e diferită, e mult mai sfâșietoare decât cea fizică, te poate rupe în bucăți pe interior, până ajungi să te ții de suflet pentru a-l împiedica din a se mai frânge... din păcate, nu este posibil acest lucru.

Nu se poate opri așa, depinde de norocul fiecăruia totuși, dar când acele rugăciuni pe care le-ai tot rostit își fac efectul, simți că poți respira din nou. Aceasta este renașterea.

Când simți că poți respira din nou, când începi să râzi iar din orice, când te simțai înainte ca o bombă cu ceas, iar când momentul exploziei vine în final, simți că totul este din nou ca înainte, doar că... puțin altfel. Poate este altfel pentru că acum apreciezi momentele pe care înainte le luai de bune, diferit.

Renașterea e atunci când, în sfârșit, ți s-a reconstruit sufletul, când ți s-a bandajat rana prin care îți ieșea speranța, lumina interioară, sclipirea. Este momentul în care îți vine să țopăi de bucurie, să strângi la piept persoana care te-a vindecat. Momentul în care lacrimile îți curg pe obraji, dar tu zâmbești, râzi din suflet pentru că știi că totul s-a terminat și în final norișorul s-a dus, lacrimile nu ți-au mai acoperit ochii, iar în sfârșit sclipirea ta a revenit, o poți simți, o îmbrățișezi și o strângi la piept cu frica ca nu cumva să te părăsească iar.

Aceasta pentru mine înseamnă renașterea, așa consider că se simte, ca o gură de aer proaspăt, ca momentul în care te trezești din visul urât, îți ștergi lacrimile și îți spui: „Gata, s-a terminat, a fost doar un vis, nu este real!”, doar că dispariția și renașterea ta au avut loc și te-au ajutat să crești și să devii un om mai puternic și înțelept.

Alisia Nica

Artist în Moșil

Cristiana
Șerbănescu

În aproape fiecare număr al revistei, am adus în atenție câte un elev talentat din liceul nostru. De această dată „artist în Moșil” este Cristiana Șerbănescu, elevă în clasa a X-a F.

Cristiana are 16 ani, iar pasiunea pentru desen și-a descoperit-o pe la 7-8 ani, atunci când stătea alături de fratele ei, în timp ce acesta desena, privindu-i procesul artistic cu o profundă admirație. El a fost cel care a motivat-o să își exploreze această parte artistică și astfel să se descopere.

Dar iată ce spune Cristiana despre lucrările ei și despre disciplina Educație plastică.

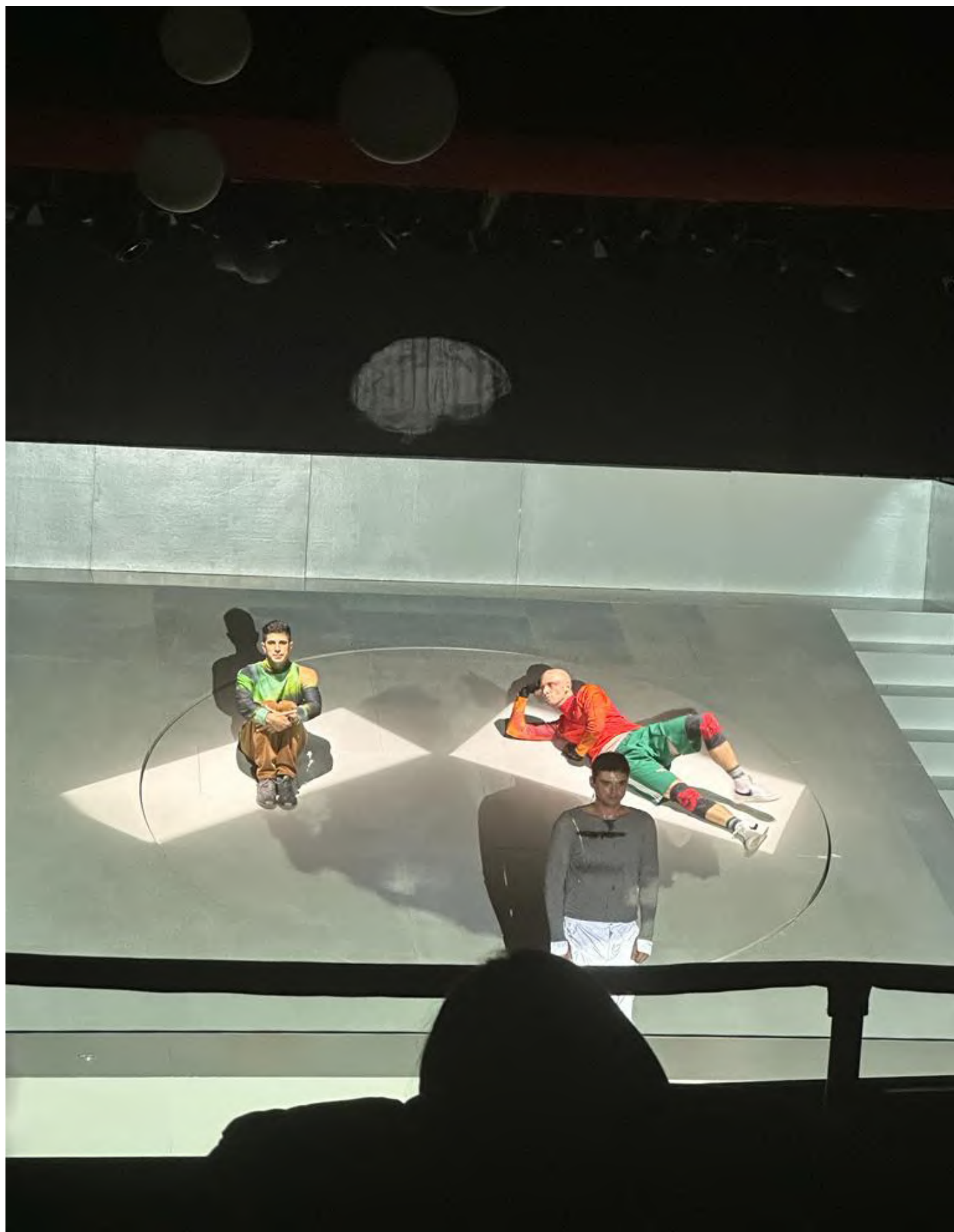
„Majoritatea lucrărilor mele au o tematică abstractă deoarece îmi place să existe loc pentru interpretări. De obicei, aleg tipul și complexitatea lucrării în funcție de timpul pe care îmi permit să-l aloc pentru a o finaliza, iar inspirația mi-o culeg de pe internet. Pentru acest număr al revistei MOZAIC am pregătit ceva abstract, o reprezentare a ființei umane, ce dispare ca un punct final într-o poezie nesfârșită și renaște din propria cenușă a experiențelor trecute.

Consider că Educația plastică este importantă în programa elevilor, însă doar pentru cei care au o înclinație spre această ramură artistică. Unui elev lipsit de tangență cu acest domeniu nu-i va face plăcere să lucreze, iar în artă, cel mai important lucru este să-ți placă ceea ce faci.”

Andreea Bunea

(R)evoluție

Miruna Marcu

Ghid de supraviețuire în secolul XXI

Teatrul Excelsior a avut premiera acestui spectacol minunat pe 18 noiembrie 2023.

Scrisă de Yael Ronen și Dimitrij Schaad și regizată de Radu Nica, (R)Evoluție. Ghid de supraviețuire în secolul XXI surprinde povestea unui cuplu ce încearcă să aibă un copil modificat genetic după bunul plac al medicului care îi ajută și a unei tinere care se află într-o situație delicată.

(R)Evoluție este un spectacol dinamic și fascinant, care deși este construit într-o cheie absurdă, este plin de umor inteligent și prezintă empatie pentru vulnerabilitățile oamenilor.

Personajele își dau seama că tehnologia le influențează alegerile și relațiile, astfel ajungând să se îndoiască de beneficiile pe care pare să le ofere aceasta.

Miruna Marcu

Enigme și perne

Vechea canapea de culoarea muștarului urmează să fie schimbată. Toate poveștile și aventurile trăite împreună... mi se învârt în cap. Doar eu știu că o dată ce te cufunzi într-un text...

Oh, ce noroc! În sfârșit, suntem în fața celebrului Conac, care, așa cum spun toți, este un „must see”. Poarta de piatră este, cu siguranță, un semn al grandorii și al misterului care ne așteaptă dincolo de prag, nu-i așa? Iată-ne, deci, gata să ne aventurăm în lumea fermecătoare a istoriei și a artei!

... pernele canapelei dispar, te las să aluneci pe un tobogan șerpuitor de mare viteză... La capătul căruia îți se dezvăluie...

Un ghid se prezintă rapid și ne invită în grădină, un loc superb. Trandafirii îmbobociți împrăștie o mireasmă îmbietoare, dar spinii lor ne păstrează la distanță, un iaz cristalin se odihnește la umbra unui salcâm înalt care îți fură privirea.

Fascinați, aproape că nu auzim când ghidul ne invită să intrăm. Clădirea se aseamănă nespuse de tare cu un castel din poveștile cu zâne. Are multe încăperi, iar mobilierul vintage mă duce cu gândul la secolul fanariot, o lecție predată nu demult la istorie.

Plimbându-ne în voie prin camerele spațioase, o fetiță curioasă trece de semnul cu mesajul „Nu atinge!” și se urcă direct în patul din dormitorul fostului proprietar. Toată sala este cuprinsă de râsete, numai ghidul panicat se păstrează serios și fuge s-o recupereze. Micuța îl privește întrebătoare, apoi rostește pe un ton amenințător:

— Ce crezi că faci? Nu tăbări așa pe mine... Tu, un așa fecior destoinic?

Ghidul se retrage speriat. De unde avea domnișoara aceea gingașă un asemenea vocabular arhaic?

În loc să rămână stăpân pe situație, se dovedește o victimă neputincioasă a „charmului” regal al micuței, care străpunge bariera timpului cu vocea ei hotărâtă și cererea neînțeleasă.

—Ce te nedumerește? continuă fetița, vizibil schimbată la față. Du-te și roagă-l pe sftenic să aducă ceaslovul să-mi descânte...Nu mă simt prea bine.

În timp ce micuța domina scena cu vocabularul ei demodat și cu cererile ei regale, în colțul camerei, o bătrână stătea nemișcată, ca o figură dintr-un tablou baroc, cu ochi misterioși și un zâmbet enigmatic, pregătită parcă să intervină în orice moment. Brusc, iese din umbră și i se adresează fetiței:

— Nu vă pierdeți răbdarea, se va aranja imediat, spune ea, apoi se face nevăzută după un perete.

Ah, da, nimic nu e mai „normal” decât să apară și să dispară cineva în mod bizar, promițând să rezolve totul, nu-i așa?! Probabil că avem de a face doar cu „deliciile” unei zile obișnuite în acest conac...

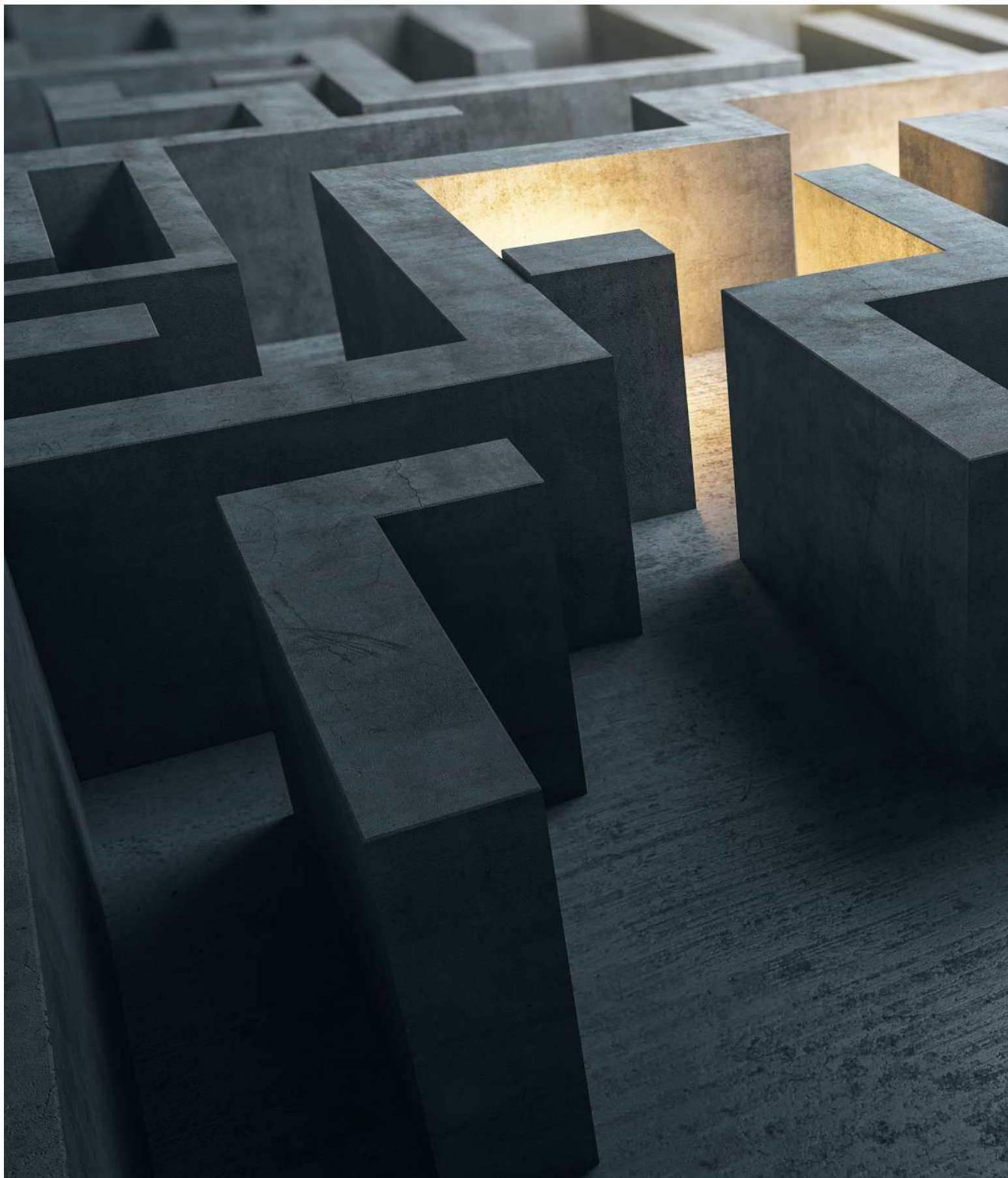
—Prea bine, răspunde fetița și coboară din pat...

O singură întrebare plutește în aer: ce se întâmplă? Toți sunt nedumeriți, panicați, înmărmuriți. La fel și eu... nu-mi găsesc locul, nu înțeleg nimic...

Micuței îi revine zâmbetul pe buze, îi revine cheful de joacă...

Ai alunecat în povestea asta, nu-i așa?! La capătul ei îți se dezvăluie... o stare de euforie că nu e nimic din ce e mai sus nu e real. Ne simțim amândoi, și tu, care citești și eu care scriu, cu adevărat bine că am părăsit curtea conacului, lăsându-i în urmă pereții gri, plini de mister.

Maria Udrea-Negoescu

2030

Busola învățării, 2030

Busola învățării este un concept în evoluție, în sensul că va fi rafinat în timp de către comunitatea mai largă de părți interesate.

01

De la competențele fundamentale la competențele transformativă

Elevii trebuie să dezvolte un sentiment al sinelui lor în lume. Pentru a se adapta la complexitatea și la incertitudinea lumii de azi și pentru a putea contribui la modelarea unui viitor mai bun, fiecare elev trebuie să fie dotat cu anumite competențe transformativă. Ele permit elevilor să se dezvolte și să reflecteze asupra propriei perspective. Crearea de noi valori, asumarea responsabilității și rezolvarea conflictelor, a tensiunilor și a dilemelor sunt esențiale pentru a prospera și a contribui la modelarea viitorului întregii societăți.

De la STEM la STEAM

O abordare pedagogică nouă este STEAM, care utilizează știința, tehnologia, ingineria, artele și matematica pentru a ghida activitatea elevilor, rezolvarea problemelor și învățarea bazată pe elementele digitale. Includerea învățării artelor în educația STEM are beneficii distincte. STEAM încurajează dezvoltarea abilităților creative în rezolvarea problemelor, gândirea inventivă, capacitatea de a obține un set mai complet de abilități pentru a aborda provocările. Aceste abilități se pot corela cu un suc

02

Ciclul Anticipare - Acțiune - Reflecție (AAR)

Următoarele elemente repetitive: Anticipare-Acțiune-Reflecție (AAR) constituie un proces de învățare iterativ prin care elevii își îmbunătățesc în continuu gândirea și acționează cu intenție și responsabil pentru bunăstarea colectivă. Prin planificare, acțiune și reflecție, elevii își aprofundează înțelegerea și își largesc perspectiva. Ciclul AAR este un catalizator pentru dezvoltarea competențelor transformativă: fiecare din tre aceste competențe depinde de capacitatea elevului de a fi adaptabil, reflexiv și de a acționa în consecință, precum și de a-și îmbunătăți, în mod constant, felul de a gândi. (OCDE, LEARNING COMPASS 2030

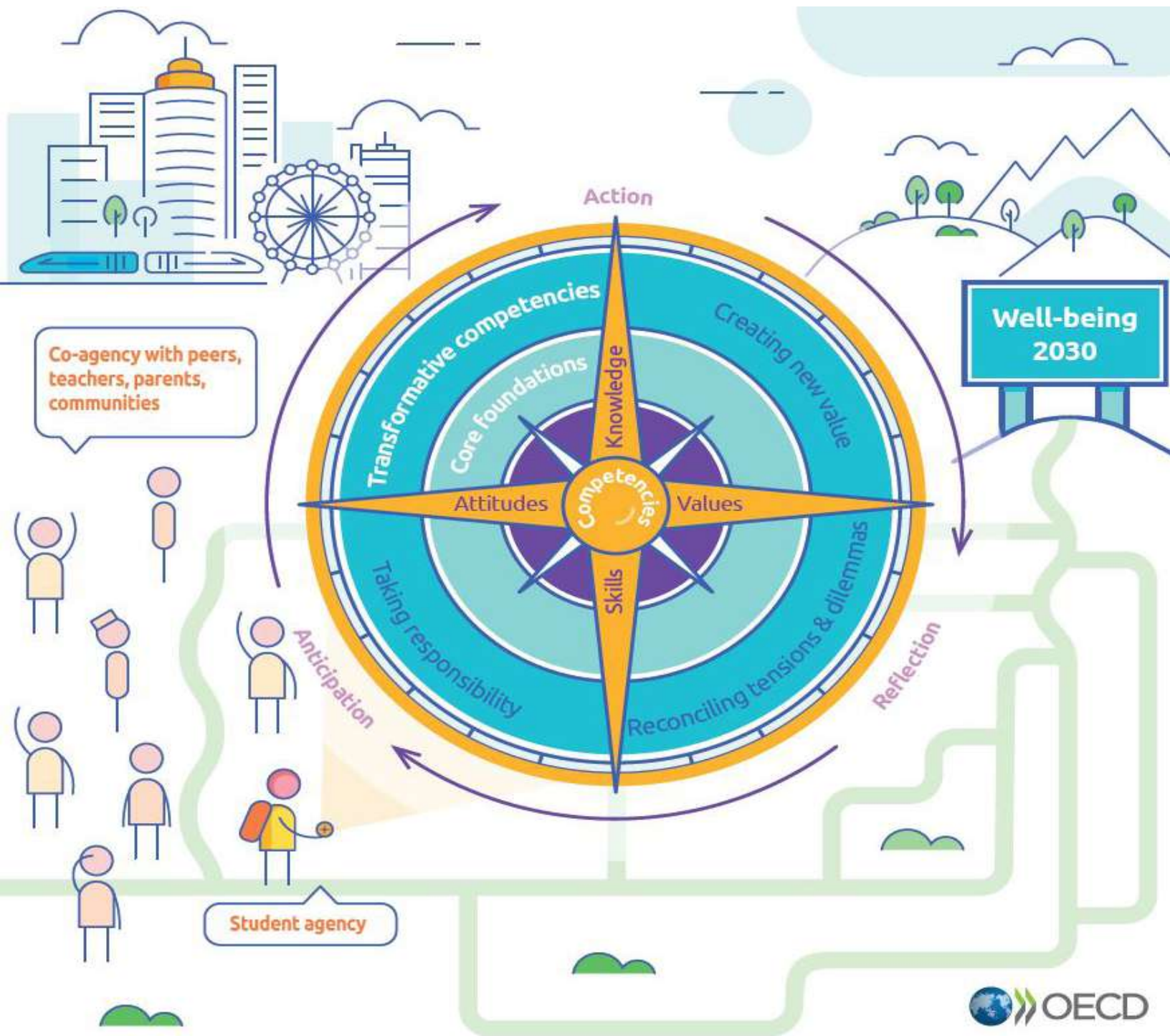
ces mai mare în cariere STEM, cum ar fi ingineria și finanțele. Abordarea STEAM ajută la dezvoltarea, în timp, a unor elevi încrezători în eiși competenți.

[Despre educația STEAM](#)

[Educația STEM: ce înseamnă și de ce este importantă pentru copii](#)

[Inovația prin educația STEM](#)

[Redacția](#)

Războiul *se termină* *cu mine!*

Alexandrina Sanda

— Ați cerut vopsit, nu decolorat... la telefon... îmi spune coafeza timid, în timp ce eu mă frământ pe interior. Nu mă face blondă! O reclam! Doar eu plătesc! Ce lipsă de respect...!

Respir adânc și îi zic, fără convingere: — Haideți, totuși, să iasă bine!

Zâmbesc în gol. Nu am noroc, azi. Poate îmi vine inspirația și ajung să scriu o poveste despre dispariție, renaștere... Ar trebui să fie una bună, care merită spusă...

Simt că vopseau mi se prelinge pe față, iar gândurile mele curg și ele spre casa bunicii... Intră pe sub ușă, inundă sufrageria înaltă, tapetată cu tablouri... flori roșii, portocalii, câteva peisaje... un pâlc de mesteceni. Tabloul familiei! Copacul înalt este bunica, cel retezat, bunicul care a pierit pe front, copacii tineri, tatăl și unchiul meu, iar noi, nepoții, suntem mici, în umbra tuturor... Mă întreb cum ar fi fost viața noastră, dacă bunicul nu murea pe front... Bunica nu fi fost așa, tatăl meu nu ar fi fost așa, eu aș fi fost mai calmă, poate...

Gândurile se întorc brusc la mine ca spuma unei cafele... Ar fi fost bună una, dacă tot aștept să mi se prindă vopseau asta. Mai bine plecam, nu va ieși bine! Am întrebat din nou, dacă voi avea o culoare uniformă la păr... Da, mi se spune, aveți încredere... uniformă... Uniformă avea și bunicul în fotografii... A fost rănit, s-a făcut bine, urma să iasă a doua zi... Peste noapte, însă, rușii au bombardat spitalul... au stins multe suflete, au stins și zâmbetul bunicii mele. Pe front, nu mor doar soldații, mor sufletește și soțiile și copiii lor, chiar și nepoții care nu s-au născut încă. Explozia care îl omoară pe bărbat împrășteie ostilitate în generații și răspândește ură... Mult timp, bunica a negat că soțul ei a murit, îl credea doar rătăcit prin lume, trăind fericit undeva

departe... S-a revoltat apoi împotriva tuturor și a pictat mult. A ajuns ca acel copac din tablou... a protejat totul, a controlat totul, s-a impus. Îmi povestea des cât de greu i-a fost să obțină respect, cât de important este să reacționezi și să te lupți... Doar că această atitudine de supraviețuire, utilă în timpuri atât de grele, a colorat în tonuri vii... tot mediul dominat, acasă, de bunica.

De cum îi deschideai ușa, intrai într-o altă lume, plină de suferințe și de conflicte vechi. De la ea am aflat cum prințul Nicolae și Carol al II-lea se certau des și tare... cum Regele Mihai, copilul fără tată, compătimit de toți, se plimba singur și trist cu barca pe lacul Snagov... Tot ce îmi spunea era însă o istorie diferită față de ceea ce învățam la școală, era ceva ce trebuia uitat și despre care nu puteam să vorbesc cu nimeni, din momentul în care ieșeam din casa ei. De ce? Pentru că oamenii, vezi tu, sunt trădători, răi și foarte puțin dispuși să te ajute... pentru că oamenii sunt capabili să lovească alți oameni care nu se pot apăra... Doar așa a murit și...

Bunica a trăit însă mult... a rămas, pentru mine, un reper de rezistență... a fost Doamna impunătoare cu turban de catifea verde, care îmi spunea, la cafea, o poveste despre destin... aceeași poveste mereu. Să scriu despre asta? Mai are rost? E deja prea târziu pentru povești...

Am terminat. Mă privesc în oglinda salonului. Nu e blondul dorit, nu e uniform, dar sunt mulțumită. Îmi zâmbesc. Bine că nu i-am făcut scandal și am lăsat-o să facă ce poate. Peste o lună, merg în alt loc să mă vopsesc, nu e o tragedie asta.

M-am decis. Războiul cu ceilalți se termină, definitiv, astăzi... cu mine.

Alexandra Dragomirescu

Gemma

comentarii literare

Comentează textul „Războiul se termină cu mine”, evidențiind aspectele pozitive și pe cele care ar trebui îmbunătățite pentru a crea un text captivant.

Gemini (gemini.google.com)

Aspecte pozitive ale textului:

Tematica: Textul abordează o tematică profundă și captivantă, explorând teme precum moartea, familia, memoria, traumele istorice și impactul lor asupra generațiilor viitoare.

Stilul: Scrisul este fluent, bogat în detalii și descrieri vii, creând o atmosferă emoționantă și evocatoare.

Personaje memorabile: Bunica este un personaj complex și bine conturat, care stârnește empatie și curiozitate.

Dialogul interior: Introspecția protagonistei este bine redată prin dialogul interior, care dezvăluie gândurile și sentimentele sale complexe.

Simbolism: Textul este bogat în simboluri, precum tabloul familiei, copacii, cafeaua, care adaugă profunzime și semnificație poveștii.

Aspecte care ar putea fi îmbunătățite:

Lipsa de acțiune: Textul este predominant introspectiv, lipsindu-i o acțiune mai dinamică care să mențină interesul cititorului.

Ritm: Ritmul poveștii ar putea fi îmbunătățit prin alternarea mai frecventă a scenelor descriptive cu dialogul și acțiunea.

Finalul: Finalul pare abrupt și lipsit de o concluzie clară, lăsând cititorul cu impresia că povestea nu este completă.

Sugestii pentru îmbunătățire:

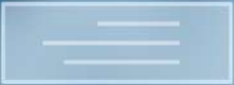
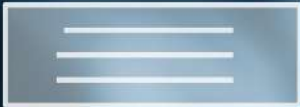
Introducerea unui conflict extern: Adăugarea unui conflict extern protagonistei ar putea dinamiza povestea și ar putea contribui la menținerea interesului cititorului.

Dezvoltarea personajelor secundare: Personajele secundare, precum coafeza, ar putea fi dezvoltate mai mult pentru a adăuga profunzime poveștii.

Explorarea traumelor: Trauma bunicii și impactul ei asupra familiei ar putea fi explorate mai detaliat, oferind o perspectivă mai profundă asupra personajelor și a relațiilor dintre ele.

Clarificarea mesajului: Mesajul final al textului ar putea fi clarificat printr-un final mai concis și mai semnificativ.

Gemini

De la traci la Dacia Augusta

trei elemente care în
alte state se confundă:
religia, morala și legea...

Începutul unui fenomen este sfârșitul altui fenomen precedent, iar dispariția unei civilizații este necesară pentru apariția alteia. Așa se explică și importanța cunoașterii istorice: să știm ce a fost înaintea noastră, ce am pus în umbră cu lumina existenței noastre.

Istoria civilizației noastre începe grosso modo de la colonizarea tracă a spațiului cuprins între Dunăre, Carpați și Nistru. Aici apare statul guvernat de geto-daci (un alt nume pentru traci), despre care Aristotel menționează că aveau norme de drept pe care le versificau și le învățau într-un mod foarte ingenios, cântându-le. Forma pe care o îmbrăca statul era aceea de monarhie cu caracter militar, iar conducerea supremă era exercitată de rege.

Doi istorici mari, Strabon și Iordanes, afirmă că Burebista a fost primul rege care a dat un cod scris de legi poporului său, susținând că i-au fost dictate de zei. Illo tempore, era de dorit a se cunoaște că legile erau de origine divină, deși am putea observa că și în ziua de azi, de exemplu, în sistemul musulman de drept, legile sunt considerate a fi de la Dumnezeu.

În prezent noi, romano-germanicii, am reușit să separăm total cele trei elemente care în alte state se confundă: religia, morala și legea. Însă, pe atunci, această tendință abia se născuse, pentru care preotul avea o putere aproape egală cu regele, fiind desemnat uneori pentru a interpreta „voința zeilor”.

O altă practică ce nu se mai

regăsește în niciun fel în cultura noastră este felul în care traci se căsătoreau. Căsătoria se realiza printr-un contract de cumpărare a soției de către soț. O practică ce se regăsește totuși și în ziua de azi, în unele zone rurale, este stabilirea zestrei.

După ce au avut loc războaiele daco-romane, s-a format o provincie romană, Dacia Augusta. Iar de aici, elevii de la clasele umaniste de a XII-a au cel puțin o imagine de ansamblu despre cum au decurs evenimentele. Pentru restul... cred că profesorii de istorie ar fi dornici să lămurească orice curiozitate.

Dispariție și renaștere.

Dispare o civilizație, se naște o eră...

Estera Stoica

---

elevii de la clasele
umaniste au cel puțin o
imagine de ansamblu...

istoria

The Last of Us

Jocul a existat dintotdeauna în rândul oamenilor, de-a lungul timpului, evoluând și ramificându-se în sute de variante ale inițialului simplu.

O mare parte a generației mele a crescut cu o astfel de variantă a jocului, mai precis, cu jocurile video. Așadar, jocul meu preferat este numit „The Last of Us” („Ultimii rămași dintre noi”).

Acest joc a apărut pentru prima oară în anul 2013, însă eu l-am descoperit mai târziu, în 2020, când mă uitam pe internet la diferiți jucători pasionați care făceau serii de videouri cu secvențe din astfel de jocuri.

La o inițială privire, pare un simplu joc apocaliptic cu zombie în care personajul principal, Joel, trebuie să traverseze Statele Unite ale Americii alături de Ellie, adolescenta care a avut inițiativa acestei expediții, pentru a o duce la o organizație specială, ea fiind imună la ciuperca ce a cauzat apocalipsa, Cordyceps.

Această organizație crede că oamenii vor putea crea un vaccin pe baza imunității adolescenței, în punctul culminant al jocului, Joel fiind nevoit să facă o alegere grea.

Totuși, el pune în lumină diferite teme și idei etice, precum diferența dintre a supraviețui și a trăi, faptul

că familia nu înseamnă mereu o legătură de sânge, iar speranța poate apărea și în cele mai grele momente. La finalul jocului, o dilemă etică este exemplificată și anume: trebuie Joel să lase doctorii să încerce să creeze un vaccin, omorând-o pe Ellie, sau să o salveze pe fata pe care acum o iubește ca pe fiica sa? Totuși, jocul nu ne lasă să alegem noi, ci doar să privim cum Joel o scoate pe Ellie din spital, omorând fără pic de remușcare pe oricine îi stă în cale, și să ne întrebăm: este corect ceea ce am făcut?

Răspunsul ar fi „Nu” ceea ce ar însemna că Joel este acum antagonistul poveștii. Însă jucătorul tot are empatie și milă față de el. Începutul jocului ne prezintă izbucnirea apocalipsei, moment în care Joel își pierde fiica. Astfel, atunci când el vede că urmează să o piardă și pe a doua, acționează din pur instinct, moralitatea nemaifiind luată în calcul. El nu mai vrea să supraviețuiască în solitudinea sa dură, ci să trăiască, idee pe care Ellie i-a renăscut-o cu personalitatea și glumele ei.

Omul nu a fost creat pentru singurătate sau, cel puțin, nu pentru o singurătate de mare durată. Nevoi precum nevoia de exprimare și cea de comunicare sunt în

natura omului, la fel și nevoia de apartenență. Joel încearcă să-și ascundă acestei nevoi, să uite de ele, pentru că trecutul nu a fost deloc blând cu el, iar aceste nevoi doar i-au adus și mai multă suferință. El nu mai poate avea încredere în omenire sau, cel puțin, nu își mai permite. Dar Ellie îl schimbă. Deși, la rândul ei, și ea a trecut prin momente grele, încă mai are entuziasmul și speranța eternă a oricărui copil. Cu mult greu, Joel acceptă această oportunitate, de a fi din nou tată și de a fi fericit, dându-și garda jos și având încredere. Cei doi găsesc lumina în acel întuneric în care erau pierduți - o familie, lucrul de care ei aveau nevoie cel mai mult.

Acest joc a avut un impact major asupra comunității de jucători, el fiind primul cu asemenea idei și dileme. Pot spune că și asupra mea a avut un astfel de impact, când l-am jucat, rămânând la rândul meu șocată, fără cuvinte, cu un singur gând în minte: Wow.

Astfel, jocurile video pot fi considerate o artă, în zilele noastre, ele având idei și diferite aspecte etice în poveștile lor. „The Last of Us” este un exemplu al acestei idei, motiv pentru care eu îl consider jocul meu preferat.

Ștefania Bercea

La Danse macabre

*comme allégorie de la Mort :
un thème qui traverse les époques*

Le mot « macabre » est en lien avec la mort, renvoyant à quelque chose qui a un caractère « sinistre », « lugubre », « sépulcral » (Petit Robert, Larousse, en ligne). Afin d'expliquer son étymologie qui reste pourtant controversée de nos jours, plusieurs cheminements ont été proposés. Les spécialistes ayant recherché l'étymon de « macabre » ont établi ses racines dans l'expression « danse Macabré » du français moyen. Les chercheurs du Centre National de Ressources Textuelles et Lexicales nous indiquent qu'« il est préférable de voir en Macabré (lu à tort macabre au XIXe siècle) une variante du nom propre d'origine biblique Macchabée » (CNRTL, 2012). On a encore supposé que « la danse macabré » aurait été à l'origine « une danse liturgique, une procession dansée ou un mystère, représentant le martyr des sept frères Macchabées qui moururent l'un après l'autre pour leur foi, et où les danseurs disparaissaient tour à tour pour signifier que chaque être humain doit subir la mort » (CNRTL, 2012).

La « Danse macabre » au Moyen Âge

La « Danse macabre », également connue sous le nom de « Danse de la Mort », probablement d'inspiration religieuse, est un concept médiéval qui évoque le pouvoir égalisateur de la mort. À une époque où la mort était très présente, on a illustré allégoriquement la Mort, généralement sous forme de squelettes qui accompagnaient des vivants vers leurs tombes dans une danse animée. Des personnages de toutes les conditions, rois, nobles, prêtres, chevaliers et roturiers, se joignaient à une ronde funèbre avec leurs squelettes qui ne se différenciaient pas les uns des autres. Cela

signifie que la mort frappe tout le monde, quels que soient le statut ou la richesse, en nous rendant tous semblables. Ce rappel de la possibilité de la mort renvoie à l'expression latine « memento mori », utilisée dans la littérature médiévale et de la Renaissance pour rappeler aux vivants de chérir le présent, car la mort est inéluctable. La brièveté de la vie nous fait aussi penser au « Carpe Diem », locution latine du poète et philosophe épicurien Horace (Ier siècle avant J.C.), signifiant « cueille le jour ». Cette locution a été reprise au XVIe siècle par les poètes de la Pléiade, Pierre de Ronsard notamment, sous la forme de « la métaphore de la rose » dont la beauté éclatante n'empêche pas la mort. La représentation allégorique de la brièveté de la vie est en lien avec l'insistance sur la mort de la rose et donc l'incitation à profiter de la vie. Les symbolistes et la « Danse macabre »

De nombreux peintres, poètes, romanciers, musiciens et cinéastes de la fin du XIXe siècle, et particulièrement de la période symboliste, se sont emparés des représentations du Moyen Âge pour leur « esthétique macabre ». À titre d'exemple, un poème des « Fleurs du Mal » (1857), le recueil majeur de Charles Baudelaire (1821-1867), est intitulé « Danse macabre ». La mort est ici représentée sous la forme d'une femme du monde, « coquette maigre », qui participe aux bals des vivants, la « fête de la Vie ». En décrivant la Mort dans un contexte de fête, dansant avec les vivants, Baudelaire reprend dans ce poème visuel le topos de « la danse macabre ». Bien que cette créature séduisante à « taille mince » parée d'habits élégants (elle porte une « robe exagérée, en sa royale ampleur

», de jolis « souliers pomponnés », des gants et un mouchoir) ait une apparence humaine (« Fièvre, autant qu'un vivant, de sa noble stature »), ses « funèbres appas » et « son crâne, de fleurs artistement coiffé » suggèrent, par synecdoque, qu'elle est bien une morte. De plus, « ses yeux profonds sont faits de vide et de ténèbres », l'image des yeux vidés étant un véritable lieu commun de l'allégorie de la mort. Dans la vision du poète, la mort, dissimulée sous l'apparence humaine, s'ingère à la « fête de la Vie » pour suggérer aux vivants la vanité du plaisir.

La « Danse macabre » au XXe siècle: « The Skeleton Dance »

Le court métrage de Walt Disney (1929) reprend le bestiaire diabolique provenant du Moyen Âge, étant une adaptation moderne de « la danse macabre », ou « danse de la mort » qui met en scène des squelettes dansants. On y a représenté toute sorte de personnages macabres comme le hibou perché sur une branche qui pousse de longs hullements sifflants en gonflant et dégonflant son ventre et les chats noirs, dans un cimetière d'abord vide, ensuite très animé par la présence soudaine de plusieurs squelettes qui sortent des tombes et commencent à danser. Lorsque le coq alerte les squelettes dansants de l'aube, ceux-ci paniquent et s'écrasent les uns sur les autres. Dans la tentative frénétique d'atteindre leur tombe, ils regroupent leurs os pour fusionner, ce qui renvoie à l'idée médiévale que la mort nous rend tous semblables. Les squelettes, étroitement associés à la mort, une fois associés à la danse, c'est-à-dire à ce qui est joyeux dans la vie, insinue à la fois la présence de la mort dans la vie et de la vie dans la mort.

Sonia Catrina

Respira poetic

Sentiment bacovian

Lacrimile-mi sunt petale de flori
Roz strident
Fac să zâmbescă și cei mai nefericiți
oameni
Măcar pe ei
Afară e roz
Dar înăuntru e gol și transparent
Apă, inodoră și incoloră
Curgi printre degetele mele
Și îmi speli orice amintire de pe mâini
Încerc să te prind dar te șerpuiești
prin amprente mele...
Devin izvor
Iar florile din jur sunt roz strident.
Totuși te poți îmbăta cu apă de izvor?
Alexandra Cățu

himerica (in prague)

spasme autumnale
insomnii și paradoxuri kafkiene
se pierd în ceața plâpândă a unui oraș
medieval
bipolar
îți ghicesc în cafea?
alerg și cânt
"I'm one of those witches..."

dar m-a înghițit labirintul
și m-am anonimizat
m-am înecat în Vltava
ca să renasc peste noapte
într-un corp muritor, desfigurat
sub semnul unei clarități pale, difuze
aproape gotice
am presimțiri viscerale
și sentimente organice,
mă golesc febril de paradoxuri,
de cutume
de viziuni ancestrale
"don't try to save me,
I don't wanna be saved."

erata
se pune și colapsul?
sau vorbim doar de anomalii
genetice?
mi s-a spus că sufăr de
o distorsiune a realității
de o irealitate monstruoasă
de o opresiune a sentimentelor
paradoxale
mi se pare mie sau m-am întors deja
prea mult în timp,
dar tot îmi mai place să stau singură
în metrou și să cânt
"I'm one of those witches, babe."
zaveste, to jste už věděli

Daria Mironică

Pelerinaj prin spini

M-am tăiat cu o foaie.
Ce durere stupidă!
„Ce-ai pățit?”
„M-am tăiat fără să vreau”, dar ei nu
știu că m-am tăiat cu o foaie.
Era o foaie colorată
cu highlighter roz,
Steluțe desenate în colțuri,
Începea cu „Dragul meu jurnal”
și continua cu o tăietură.
Așa sunt eu, mă rănesc cu prostii.
Nici nu mai pot scrie,
căci am degetul roșu.
Cobor scările și mă împiedic.
Cred că e vina mea.
Sărisem cinci scări deodată,
Mă grăbeam spre bucătărie, să iau o
prajitură
„Încă nu dormi? Măine ai școală.
Vei intra în mare încurcătură.”
„Yay! Mă voi delecta cu o julitură”.
Am ochii împăienjeniți,
dar promit că văd.
Văd viitorul și văd
că mă voi sabota cu încă o căzătură.
Așa sunt eu, tăiată în bucățele
De acțiunile mele,
De jurnalul incomplet,
Pe care l-am abandonat
după o tăietură.
Ups!

Diana Luta

Strong Enough

What is more to a student
Than the urge to ace the class
of time and efficiency?
What is more to a child,
Who has fought to bring victory
into their own mind
By devouring all of this information
for a gold star,
Than the great streak of getting far?

At some point,
The synergy between studying
and learning breaks apart.
The student becomes one
with the gold star
And feeds on medals
of a self-loathing scar.

To continue to get
and to give back the results wanted,
The child learns to adapt
to the societal captivity
'Cause what are we more than just
some products of the present reality?

Every information lining up
in front of their retinas
Is collected and attached to
a project that's not their own
They fear failure
and disappointed faces
And, in the end, nothing was learnt
From the machine-like
finger movement
Of copy and paste, copy and paste
'Till the text is just a disgrace
For the teacher who hasn't tried
Enough for the child
to actually get a taste
Of the magic behind copy and paste.

Artificial intelligence is the eerie
technological outcome of our world
That's already surrounding us and

sucking on our naivety.
As a student wants more,
they'll do what they can
To satisfy the pretentious teachers or
to give themselves blind dopamine.
The chat is fast and intriguing,
But what's more soulless than an essay
or a project written from the eyes of
a machine?
What's more saddening than
literature and art being devoured
by the futuristic horrors of our time
And not by our much more creative,
human minds?
And when you think,
That the river of imagination,
Of thought and rationality
Is powered by these repetitive
acts of writing and schooling,
So to say, they're as useless as air to us,
Students who are continuously so-
licitated to think more, to think bigger
'Cause we are the future.

And, if you reflect on the eye
that's fooled
By the perpetual, digital delivery
of words and talking,
Everyone loses their focus
On what's real and what's to mock us
As a race of lost minds, a generation
to despise.

"You can never know too much",
But you can be overwhelmed
by the fluidity
Of information that hangs infinitely
From the digital world,
A never-ending swirl.
The bridges crossed to collect such
variety of thoughts
Have created a versatile collection
of words and notes
That block the eye, the mind
and the soul
From seeing the world through
an objective form.

You can never know what's true
or what's wrong
But you just want to do your work
and sing along.

Educating our sponge-like
mindsets...
It's conflicting and hard to actually
get in our tents.
The eye wants what's around them,
what's ubiquitous
And to style with flair, you must style
like them,
Them who are well known for their
well-appreciated fashion
That drowns every media of news and
children's passion.

So, wrap your mind around the clock
That's ticking frantically
in order to successfully stalk
Every child, every nerve
that's 'bout to pop
'Cause the screen will never stop.
So, in time, we can rot
'Cause, strong enough?
No, we are not,
But the mind is a labyrinth
of unexpected,
So, maybe,
every flaw can be corrected.

Catinca Maria Drăghiescu

Nr. 31

passione